

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **R.**, bytom D., *zastúpeného JUDr. Pavlom Loduhom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Slovenských partizánov 1131/51, Považská Bystrica*, proti žalovanému **Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Považská Bystrica**, so sídlom Centrum 1/1, Považská Bystrica, za účasti **1/ D.**, bytom D., **2/ Ing. J.**, bytom D., **3/ Ing. A.**, bytom D., **4/ J.**, bytom D., **5/ J.**, bytom D., **6/ Ing. R.**, bytom D., **7/ Ing. J.**, bytom D., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2010/00189-007/CIF BC2 z 31. marca 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 09. marca 2011, č.k. 11S/58/2010-72, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 09. marca 2011, č. k. 11S/58/2010-72 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. AA/2010/00189-007/CIF BC2 z 31. marca 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 eur titulom súdneho poplatku a v sume 851,31 eura na účet JUDr. Pavla Loduha, advokáta v Považskej Bystrici vedený vo VÚB, a. s., Považská Bystrica, názov účtu JUDr. Pavel Loduha, číslo účtu: X. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2010/00189-007/CIF BC2 z 31.03.2010, ktorým žalovaný zrušil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Mesta Považská Bystrica č. RM-1191/S/2009-20DTXIA-10 zo 16.11.2009 o povolení dočasnej stavby „Odstavná plocha pri rodinnom dome na parc. č. X. sídlisko Dedovec a vjazd na parc. č. X. a súčasne nariadil odstránenie stavby.

Rozhodol tak v konaní podľa § 247 a nasl. OSP, podľa § 88a ods. 1, 2 a 5 zákona č. 50/1967 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), s poukazom na § 140 stavebného zákona a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keď námietky žalobcu vznesené v žalobe a zhrnuté do troch bodov neuznal za dôvodné.

Pokiaľ žalobca namietal nezákonný procesný postup žalovaného ako odvolacieho orgánu, ktorý napadnutým rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu a zároveň sám rozhodol o odstránení stavby, čo nebolo predmetom rozhodnutia prvostupňového orgánu a tento postup je podľa neho v rozpore s ustanovením § 59 ods. 2 správneho poriadku, túto námietku krajský súd považoval za nedôvodnú vzhľadom na predmet daného konania o vydanie dodatočného povolenia stavby podľa § 88a stavebného zákona a zásady a keďže výrok prvostupňového rozhodnutia bol nezrozumiteľný, nejasný a nedalo sa z neho vydedukovať, o čom prvostupňový orgán rozhodol, žalovaný ho v súlade so zákonom musel zrušiť. Krajský súd uviedol, že výklad ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku je taký, že odvolanie podľa správneho poriadku je vybudované na apelačnom princípe a druhostupňový orgán je zásadne oprávnený rozhodnúť vo veci, odvolací orgán nie je v žiadnom smere viazaný závermi prvostupňového orgánu. Samostatne hodnotí vec zo skutkovej a právnej stránky. Dôsledkom tohto postupu je skutočnosť, že situácia účastníka konania môže byť rozhodnutím odvolacieho orgánu aj zhoršená t. j. odvolací orgán môže rozhodnúť aj v neprospech odvolateľa. V správnom konaní neplatí zásada *reformatio in peius* (na rozdiel od § 82 zákona o priestupkoch). Odvolací orgán nie je viazaný iba dôvodmi uvedenými v odvolaní. Rovnako nie je viazaný skutkovými zisteniami ani právnym názorom, ku ktorým dospel prvostupňový orgán. Jediným limitujúcim faktorom je vylúčenie možnosti rozhodovať v rámci odvolania o veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania na prvostupňovom orgáne. Odvolací orgán nepreskúmava iba zákonnosť rozhodnutia,

ale aj jeho správnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní sa uplatňuje tzv. úplný apelačný (revízny) princíp, účastníci môžu v priebehu celého odvolacieho konania uvádzať nové skutočnosti a dôkazy. Odvolací orgán na ich základe môže konanie buď doplniť, alebo zistené nedostatky odstrániť. V zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolací orgán môže napadnuté rozhodnutie zrušiť a vo veci sám rozhodnúť, čo je v podstate zmena prvostupňového rozhodnutia, a to vtedy, ak skutkový stav bol zistený správne, len bol nesprávne aplikovaný hmotnoprávny predpis. Reformačný výrok odvolacieho orgánu sa stáva nezávislým od výroku rozhodnutia prvého stupňa, je novým vyriešením predmetu veci, a to vtedy ak skutkový stav bol zistený správne len bol nesprávne aplikovaný hmotnoprávny predpis. Reformačný výrok odvolacieho orgánu sa stáva nezávislým od výroku rozhodnutia prvého stupňa, je novým vyriešením predmetu veci, a to spôsobom, ako vo výroku uviedol odvolací orgán. Námietka žalobcu, že odstránenie stavby nebolo predmetom prvostupňového konania, je právne irelevantná, pretože išlo o konanie podľa § 88a stavebného zákona, kde zákon pripúšťa buď vydanie dodatočného povolenia alebo odstránenie stavby.

Ani ďalšiu námietku týkajúcu sa záveru žalovaného o rozpore dočasnej stavby s verejným záujmom, pretože nie je možná súčasná existencia (zosúladenie) predmetnej dočasnej stavby a plánovaného schodiska IBV Dedovec, krajský súd nepovažoval za dôvodné. Tento záver žalovaného nemožno, podľa krajského súdu zvrátiť námietkou, že nie je vydané územné rozhodnutie na výstavbu schodiska a poukazom na nájomný vzťah. Z nájomnej zmluvy je jednoznačný dôvod nájmu – vjazd žalobcu na pozemok (nie je uvedený konkrétne), čo vylučuje postavenie stavby na prenajatom pozemku. Žalobca zneužil tento nájomný vzťah a postavil stavbu bez povolenia, ktorú by chcel teraz dodatočným povolením legalizovať. Krajský súd akceptoval argumenty žalovaného o tom, že stavba žalobcu je v rozpore s verejným záujmom a závery žalovaného nemožno považovať za nedôvodné, naezákonné, svojvoľné a porušujúce práva žalobcu. Situácia je práve opačná, keďže žalobca porušuje zákony a spôsobuje ostatným vlastníkom susedných nehnuteľností vážne problémy v prístupe na ich nehnuteľnosti. Žalobca sa nemôže odvolávať na stanovisko Mesta Považská Bystrica, že povoľovaná dodatočná stavba nie je v rozpore s verejným záujmom, pretože nejde o stanovisko kompetentného orgánu (kompetentným je miestne príslušný stavebný úrad).

Poslednú námietku žalobcu, že pre zdravotný stav je odkázaný na prístup na svoj pozemok cez dočasnú stavbu na parc. č. X., považoval krajský súd za vyvrátenú dôkazmi zabezpečenými v konaní, keďže žalobca má mestom vybudovaný riadny prístup k svojmu rodinnému domu. Účelovosť tejto námietky potvrdzuje aj účel stavby uvedený prvostupňovým rozhodnutím, že vjazd má slúžiť na dovezenie bytového zariadenia, záhradnej

architektúry, prístupu sanitky (nie je známe aký prístup bol doteraz), odstavenie vozidla v podstate sa neuvádza ako účel prechodu osoby pešo.

Krajský súd v súlade so žalovaným po preskúmaní dospel k záveru, že projekt stavby schodiska –jej umiestnenie v pozdĺžnom smere priečne pretína rozhodnutím prvostupňového orgánu dodatočne povoľovanú dočasnú stavbu vjazdu, pričom stavba schodiska je stavbou vo verejnom záujme. Žalovaný, vzhľadom na technické parametre povoľovanej stavby a schodiska, konštatuje, že nie je možná existencia – zosúladenie uvedených stavieb tak, aby boli dodržané príslušné technické parametre, príslušné STN a projekt stavby vo verejnom záujme. Z toho dôvodu bolo nariadené odstránenie čiernej stavby za dodržania podmienok uvedených v rozhodnutí.

Doplnenie dokazovania obhliadkou a vypočítaním svedka krajský súd neakceptoval, pretože správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy a dokazovanie sa zásadne nevykonáva.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca zotrúvajúc na všetkých žalobných dôvodoch.

Nadalej trval na nezákonnosti rozhodnutia žalovaného spočívajúcu v nezákonnom procesnom postupe žalovaného, ktorý zrušil rozhodnutie prvostupňového orgánu v celom rozsahu a zároveň sám rozhodol a uložil žalobcovi povinnosť. Žalobca bol toho názoru, že takýto postup odvolacieho orgánu odporuje správne poriadku, a to konkrétne § 59 ods. 2 správneho poriadku, zo znenia ktorého je zrejmé, že odvolací orgán mohol predmetné rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, avšak nie zrušiť a súčasne zmeniť – uložiť žalobcovi povinnosť, ktorá nebola obsahom rozhodnutia prvostupňového orgánu (R 71/1998), t. j. nemohol súčasne zrušiť prvostupňové rozhodnutie a súčasne meritórne v danej veci rozhodnúť. Odvolací orgán v rámci rozhodnutia o opravnom prostriedku tak rozhodol spôsobom, ktorý zákon neumožňuje, čím porušil právo žalobcu na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu v rámci odvolacieho konania, t. j. dvojinstančnosť správneho konania. Bol toho názoru, že žalovaný mohol danej veci postupovať iba tak, že by predmetné rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, zmenil alebo zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie prvostupňovému orgánu.

Zotrval na svojich námietkach nezákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu svojvoľného konštatovania rozporu s verejným záujmom bez splnenia zákonných

predpokladov pre takého konštatovanie. V tomto smere považoval záver prvostupňového súdu je absolútne nepreskúmateľný a nedostatočný.

Namietal i nesprávne vyhodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom pokiaľ ide o žalobcov prístup na pozemok, nakoľko žalobca sa podrobil operácii chrbtice. Jeho súčasný zdravotný stav mu neumožňuje využívať prístup cez schodisko umiestnené na pozemku parc. KNC č. X..

Na záver žalobca uviedol, že v danej veci sú podľa jeho názoru podstatou celého sporu o dodatočné povolenie dočasnej stavby zlé susedské vzťahy a nie rozpor s verejným záujmom. Žalobca je toho názoru, že rozhodnutie žalovaného je šikanózne.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila účastníčka konania v 7. rade Ing. J., ktorá poukázala na to, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky na dodatočné povolenie nelegálnej cestnej stavby, a že podľa jej názoru žalovaný nemal v zmysle zákona inú možnosť, iba prvostupňové rozhodnutie špeciálneho stavebného úradu Mesta Považská Bystrica ako zmätočné a nevykonateľné zrušiť, pričom už nemohol vrátiť vec na ďalšie konanie prvostupňovému orgánu, pretože prvostupňový orgán – špeciálny stavebný úrad – by túto stavbu už aj tak nemohol povoliť (§120 ods. 2 stavebného zákona), pretože žalobca si nespĺnil svoju povinnosť a vôbec nepredložil záväzné stanovisko Stavebného úradu mesta Považská Bystrica, ktoré je podmienkou povolenia stavby. V zmysle zákona lehota na predloženie tohto záväžného stanoviska žalobcovi uplynula dňom 18.03.2009. Žalobca si nespĺnil svoje povinnosti, preto sa nemôže dožadovať svojho práva. Právo vzniká až na základe splnenia povinnosti.

Namietala, že nie je pravdou, že mesto Považská Bystrica do podania žaloby nemalo v úmysle vybudovať verejné schodisko. V roku 2009 – dňa 09.10.2009 – dokonca uskutočnilo mesto Považská Bystrica na základe jednostupňového projektu zo dňa 16.12.2008 (na ktorý sa odvoláva žalovaný) elektronickú aukciu na výstavbu tohto schodiska. Bol vybratý aj víťaz a mesto malo dostatok peňazí, aby výstavbu zrealizovalo.

V zmysle platných zákonov by povolením nelegálnej stavby, vzniklo žalobcovi aj právo na odkúpenie mestského pozemku pod touto stavbou. Žalovaný mohol vychádzať iba z dokladov nachádzajúcich sa v spise ku konaniu, pričom v rámci námietok je v spise špecializovaného stavebného úradu mesta Považská Bystrica pod č. 54 jediný projekt verejného schodiska s dátumom 16.12.2008, na ktorý sa žalovaný odvoláva. Žalovaný

nemohol vychádzať z nijakého iného projektu, keďže v spise bol iba jediný projekt verejného schodiska pod č. 54, ktorý neráta s akoukoľvek súkromnou stavbou žalobcu.

K bodu 3 odvolania uviedla, že žalobca v odvolaní prekrútil tvrdenie súdu. Kým súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že: „...žalobca má mestom vybudovaný riadny prístup k svojmu RODINNÉMU DOMU“, žalobca v odvolaní tvrdí, že súd tvrdí, že „...žalobca má iný prístup k svojmu POZEMKU“. Ide o dve rozdielne tvrdenia.

Poukazovala na to, že žalobca zavádza súd účelovými tvrdeniami, že je odkázaný na prístup do svojej záhrady parc. č. X., vzhľadom na svoj zdravotný stav, cez nelegálnu stavbu, pričom o svojom zdravotnom stave nepredložil žiaden dôkaz.

Žalovaný ani ostatní účastníci konania odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu pokiaľ ním namieta nesprávny procesný postup žalovaného je dôvodné, a že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť pre závažné procesné pochybenie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu,

ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci teda bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o dodatočnom povolení stavby upravenom v § 88a stavebného zákona.

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a s osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až § 66 (§ 88a ods. 7 stavebného zákona).

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat' všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod..

Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dôkazné bremeno je na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby v zmysle citovaného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona je preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že žalovaný v posudzovanej veci na základe skutkových zistení dospel k záveru, že pre dodatočné povolenie stavby neboli splnené zákonné podmienky a k takému záveru dospel aj krajský súd. Tento ich záver by mohol i podľa názoru najvyššieho súdu obstáť, keby

najvyšší súd v rozhodnutí žalovaného nebol zistil takú vadu konania, ktorá mala vplyv na zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správne orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

Výsledkom preskúmania rozhodnutia odvolacím orgánom je vydanie rozhodnutia, ktorým sa daná veci rieši konečným spôsobom. Výnimkou je prípad, keď sa vec vracia prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

Odvolací správny orgán môže za podmienok ustanovených v zákone dospieť k nasledovným záverom:

- a) **odvolanie zamietne** pre neprípustnosť alebo preto, lebo bolo podané oneskorene (kedy sa rozhodnutie považuje za neprípustné, resp. oneskorené sme uviedli v úvodnej časti výkladu k tomuto ustanoveniu). V tomto prípade odvolací orgán prvostupňové rozhodnutie nepotvrdzuje. Ustanovenie § 60 správneho poriadku tým nie je dotknuté;
- b) **odvolanie zamietne** pre bezdôvodnosť a **prvostupňové rozhodnutie potvrdí**; tento postup prichádza do úvahy v prípadoch, keď odvolací orgán nezistí také nedostatky, pre ktoré by bolo treba považovať prvostupňové rozhodnutie za nezákonné, resp. nesprávne, a preto neprichádza do úvahy jeho zmena alebo zrušenie;
- c) odvolaniu vyhovie a **napadnuté rozhodnutie zruší**. K takémuto postupu dochádza vtedy, ak je rozhodnutie nezákonné a vo veci netreba ďalej konať. Ide o prípady, keď pre rozpor s právnymi predpismi rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané. Za takýto rozpor sa považujú uloženie povinnosti alebo udelenie práva v rozpore s objektívnym právom (napr. uloženie pokuty za priestupok, hoci nebolo spoľahlivo preukázané, že sa skutok stal); v takom prípade odvolací správny orgán konanie zastaví (§ 30 správneho poriadku);

- d) odvolaniu vyhovie, **napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti na nové konanie** a rozhodnutie; tento postup prichádza do úvahy, ak boli zistené podstatné procesné vady a rozsah zisťovania skutkového stavu vyžaduje, aby ho vykonal správny orgán prvého stupňa a na základe nových zistení opätovne rozhodol vo veci. Pôjde najmä o prípady, keď treba vykonať príslušné procesné úkony na mieste, vypočuť svedkov s pobytom v obvode orgánu prvého stupňa a pod. Takýto postup je odôvodnený predovšetkým otázkami procesnej ekonómie (náhrady cestovných nákladov, rýchlosť konania a pod.). Dôležitým je aj fakt, že proti novému rozhodnutiu vo veci má účastník opätovne možnosť sa odvolať. Takýto postup by v prípade meritórneho druhostupňového rozhodnutia nemal;
- e) odvolaniu vyhovie a **napadnuté rozhodnutie zmení**; k zmene rozhodnutia dôjde spravidla vtedy, ak bol skutkový základ zistený správne, ale prvostupňový orgán nesprávne aplikoval hmotnoprávny predpis, prípadne ak rozsah došetrenia nepresahuje možnosti druhostupňového orgánu. Pri zmene rozhodnutia môže ísť buď o čiastočnú zmenu, alebo o úplnú zmenu (v tomto prípade odvolací orgán svojím rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu nahradí svojím rozhodnutím). Pri zmene rozhodnutia môže odvolací orgán zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti.

Z citovaného zákonného ustanovenia § 59 ods. 2 a 3 správneho poriadku v spojení s § 140 stavebného zákona ako aj zo zhora uvedených zásad je zrejmé, že výrok rozhodnutia žalovaného z 31.03.2010 č. AA/2010/00189-007/CIF BC2 z 31.03.2010, ktorým „**ruší rozhodnutie o dodatočnom povolení dočasnej stavby, ktoré vydalo Mesto Považská Bystrica č. j. RM-1191/S/2009-20DTX1A-10 zo dňa 16.11.2009 a súčasne nariad'uje** vlastníkovi časti stavby – vjazd umiestnený na parcele č. KN-C X.; RNDr. Jánovi Cigánikovi, bytom Dedovec 1754/272, 017 01 Považská Bystrica jej odstránenie za dodržania nasledovných podmienok: “, ktoré vymenúva v ôsmich bodoch, nemá oporu v zákone.

Napriek tomu, že judikatúry bývalého Najvyššieho správneho súdu (pozri Boh. A 101/2) formálne vady rozhodnutia, ktoré nespôsobujú účastníkovi konania ujmu, nie sú podstatnou vadou, pre ktorú by bolo nevyhnutné rozhodnutie ako nezákonné zrušiť, v preskúmvanej veci podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie žalovaného z formálno-procesného hľadiska nemôže obstať, nakoľko vzhľadom na priebeh odvolacieho konania na odvolacom správnom orgáne, rozhodnutie žalovaného žalobcovi ujmu na jeho najmä procesných právach spôsobiť mohlo, keď ani z rozhodnutia žalovaného ani z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo umožnené sa k odvolaniu účastníkov

konania v 4. až 7. rade proti rozhodnutiu Mesta Považská Bystrica č. RM-1191/S/2009-20DTXIA-10 zo 16.11.2009 vyjadriť.

Námietka žalobcu týkajúca sa nezákonnosti rozhodnutia žalovaného spočívajúca v nezákonnom procesnom postupe žalovaného, ktorý zrušil rozhodnutie prvostupňového orgánu v celom rozsahu a zároveň sám rozhodol a uložil žalobcovi povinnosť bez možnosti vyjadriť sa, bola preto plne opodstatnená a sama o sebe bola spôsobilá ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý túto vadu správneho konania náležite nezohľadnil a nesprávne právne posúdil, následkom čoho najvyšší súd musel podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného pre nezákonnosť zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. e/ OSP).

V ďalšom konaní žalovaný súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) pri odstránení vytknutej procesnej vady vec znova prejedná a o nej rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 59 a § 60a správneho poriadku), pričom sa náležite vyporiada aj s námietkami žalobcu vznesenými v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu..

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady za zaplatený súdny poplatok za žalobu a za odvolanie 2 x 66 eur a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 851,31 eura podľa ich vyčíslenia za dva úkony právnej služby poskytnutej v r. 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby) a dva úkony právnej služby poskytnutej v r. 2011 (účast na pojednávaní pred krajským súdom dňa 09.03.2011 a podanie odvolania 02.05.2011) jeden úkon á 120,23 eura plus 2 x režijný paušál á 7,21 eura a 2 x á 7,41 eura + DPH 20 % (zo sumy 640,20 eura) 128,04 eura + náhrada cestovného z Považskej Bystrice do Trenčína a späť 96 km (96x [(10,95/100 x 1.399) + 0.183 eura])) + náhrada za stratu času 3 x 12,32 eura (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov). Uvedené sumy zaplatí žalovaný na účet právneho zástupcu žalobcu vedený vo VÚB, a. s., Považská Bystrica, názov účtu JUDr. Pavel Loduha, číslo účtu: X. do troch dní (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 31. mája 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková